

Majesteit,

Geachte genodigden en collega's.

De Tuin van Bezinning heeft voor ons korps en voor mij persoonlijk een heel bijzondere betekenis. Hier ligt het hart van de politiewereld. In een tuin die symbool staat voor leven en groei. Die ons beschutting en een thuisgevoel biedt. Een tuin die ons tevens inspireert tot denken over de dood en de zin van ons bestaan.

Mijn waardering voor de aanwezigheid van u allen is dan ook uitermate groot. In het bijzonder ben ik koning Willem-Alexander dankbaar, dat hij deelgenoot wil zijn van de tiende ceremonie in onze Tuin van Bezinning. Uw betrokkenheid biedt steun en troost aan de families en bekenden van hen die wij gedenken. Uw aanwezigheid ervaar ik en al mijn collega's als teken van begrip voor het gewicht van ons werk. En als erkenning van wat wij voor de samenleving doen.

De Tuin van Bezinning die wij vandaag aantreffen, is de afgelopen tien jaren tot bloei gekomen. Vele handen gaven de plannen en de perken vorm. Toch hebben wij deze plek vooral te danken aan de inspiratie van één persoon. Het was collega Anita Hazenberg die zichzelf de vraag stelde: waarom bestaat er eigenlijk geen nationaal monument voor politiemensen die het leven lieten door hun werk?

Naar onszelf durven kijken, ervaren wij inmiddels steeds meer als een onmisbaar element van de cultuur die ons nieuwe korps zich eigen wil maken. Het korps moedigt zijn mensen dan ook aan tot overdenken wie wij zijn en wat wij doen. Zelfreflectie is noodzakelijk om optimaal te doen wat ons te doen staat en draagt onmiskenbaar bij aan het vervullen van onze waarden: integer, betrouwbaar, moedig en verbindend.

De nagedachtenis aan iedere collega die wij hier herdenken, nodigt ons nadrukkelijk uit tot bezinning. Op wat zij voor ons betekenden en hoe zwaar hen missen valt. Op wat wij als mens en collega van hen leerden en de vreugde die zij verschaften. Hoe vaak zij alles in de waagschaal stelden als anderen in nood verkeerden. Totdat hun waagschaal doorsloeg. Hun dood is onuitwisbaar, maar het is aan de levenden om er betekenis aan te geven. Door hun geest als spiegel voor ons karakter mee te nemen in leven en werk.

Vanwege dat werk een collega verliezen, schokt mij nog altijd onverminderd. De urgentie van de vraagstukken op mijn bureau valt weg als ik zo'n tijding krijg. Bij een jeugdige collega luidt mijn reactie: waarom zo onbarmhartig vroeg? Gino Ruifrok heb ik nooit ontmoet. Toch voelt het alsof ik hem ken. Een opgewekte vent van vijftientig. Kwajongensstreken en flauwe grappen waar hij zelf het hardst om moest lachen.

Tegelijkertijd een enorm gedreven politiemans en fanatiek motorrijder. Nooit deed iemand vergeefs beroep op hem. Gino ging ervoor. Ook voor die mogelijke scooterdief op die fatale woensdagochtend in augustus. Het is toch zo herkenbaar. Op mijn vijftiengste was ik precies hetzelfde. Zo'n noodlot had mij en mijn familie evengoed kunnen treffen.

Zijn vader ken ik wel persoonlijk. Ik ontmoette Ed Ruifrok voor het eerst tijdens de Integrale Beroepsvaardighedentraining en in het krachthonk van Haaglanden. Echt een stevige, ervaren politieman, die collega's voorbereidt op het gevaar dat buiten loert. Iemand die de risico's van ons vak door en door kent. Die uit ondervinding weet dat wij alles in het werk stellen om die risico's zo klein mogelijk te houden. Die tegelijkertijd moest ondervinden dat ook 'alles' soms niet genoeg is. Als politieman en als vader van een prachtige zoon met een veelbelovend politieleven voor zich.

Vandaag staan wij hier stil bij wat Gino Ruifrok en zijn 161 lotgenoten overkwam. Dit samenzijn maakt ons bewust van de kwetsbaarheid der dingen en de noodzaak te koesteren wat van waarde is. Deze bezinning verstevigt de korpsgeest en onze band met hen die treurend achterblijven. Telkens weer maakt deze tuin het besef in mij los hoe onvoorstelbaar belangrijk het thuisfront is voor het functioneren van politiemensen. En hoeveel impact ons werk – en alles wat het eist – op hun familie en vrienden heeft.

Solidair zijn met de loyaliteit die politiemensen zo eigen is, kan een juk betekenen. Net als leven met de angstige onzekerheid of een geliefde ongeschonden thuiskomt. En omgaan met de stressverschijnselen die in ons werk vaak onontkoombaar zijn. Soms met lede ogen aanzien hoe criminele dreigementen of erger hun veilig gewaande privéomgeving aantasten. Of machteloos en diepbedroefd afscheid moeten nemen, omdat politiewerk de dood inhield. Dat wij 24 uur per dag van de politie zijn, raakt zeker ook de achterban indringend. Hen moeten wij erkentelijk zijn en zorgzaam insluiten bij onze reflectie op wie wij zijn en wat wij doen.

Tien jaar Tuin van Bezinning stemt niet tot vreugde, maar wel tot intense dankbaarheid. Voor de offers van de politiemensen aan wie deze plek gewijd is. Voor de onophoudelijke toewijding van alle collega's aan de veiligheid en vrijheid van burgers. Voor ieders bijdrage aan het behoud van onze rechtstaat.

Ik ben dankbaar voor de Tuin van Bezinning, waar wij elk jaar op professionele en persoonlijke wijze onze solidariteit met elkaar kunnen uiten. Waar wij wie ons ontvallen zijn samen het respect kunnen tonen dat hen toekomt. Hier, in het hart van de politiewereld.